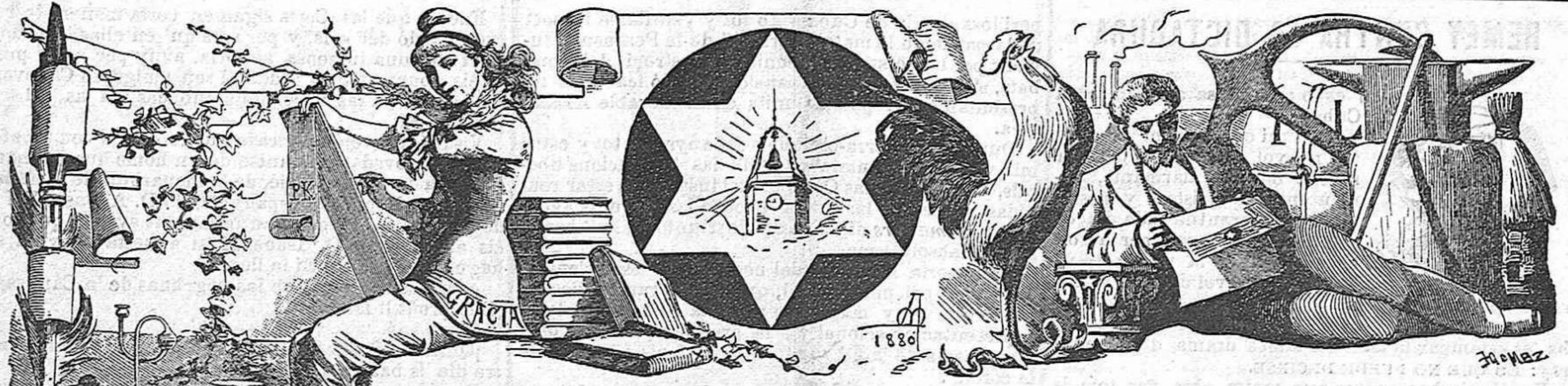

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA LLUFA DEL ANY

Es massa grossa per una nació sola.

REMEY CONTRA LA DICTADURA

U' es lo que passa actualment a Cuba?

No s' hi encaparrin. D. Antón no vol que patim del cor rebent notícies alarmants, comentant-les ab tristesa y pessimisme, esperantne cada dia de pitjors... S' interessa per la nostra salut y per la nostra tranquil·litat... No vol de cap mane-

ra que ns hi amohinem.

En lo cartell del *Teatro del guerra* l' empresari hi ha fet estampar lo titol del famós drama d' Echegaray: **LO QUE NO PUEDE DECIRSE.**

Y estiguin ben segurs que tenim obra per tota la temporada.

Ab la censura previa de's telégramas particulars que de Cuba pegan expedirse, y ab la circular enviada als fiscals de totas las Audiencias, encomanant-los ab gran interés que no deixin respirar a la premsa, y que denunciin y engarjolin sense contemplacions a tot periodista que s' desmandi, comentant desfavorablement los successos de la guerra ó posant en duple la pericia ó l' acert del héros de Sagunto, se consegueix imposar, *velis nolis*, a tots los espanyols lo silenci mes absolut y la mes estúpida de las resignacions.

Lo país no té cap dret a saber lo que passa a Cuba.

Per demostrarli que no está en lo cas de demanar lleminaduras, ni tan sols se consent la reunió de las Corts, en las quals los partits monárquichs íntimament confabulats disposan de una inmensa y abrumadora majoria. No es que desconfihin de la fidelitat dels seus amichs; pero temen la veu de las petites oposicions anti-dinásticas, recelant que una guspira pogués enarbolar lo polvorí del disgust públich. Per aixó tant en Sagasta com en Cánovas opinan y sostenen que las Corts no deuen reunirse.

No s' reuneixen per no interrompre las obligadas representacions de **LO QUE NO PUEDE DECIRSE**, qu' es ja avuy la única obra possible del repertori de la monarquia restaurada.

Callém, donchs... Calli'l país en massa.

Y en las sugestions del obligat silenci mediti que cada poble té'l govern que s' mereix. Si lo que 'ns está passant es un cástich terrible, considerém fins a quin punt l' hém pogut mereixer y obrém en consecuencia.

Pero de moment, callém, ofegant tot estimul de la dignitat, del interés y del patriotisme.

¿Qué sabem nosaltres lo que 'ns convé?

Deixém la direcció suprema de la nostra sort als mandarins de la Restauració, sense preocuparnos poch ni molt de lo que puga cabre'ns en definitiva. ¿Quán s' ha vist que'l remat haja de demanar comptes als pastores y rabadans?

Quan aquests agafan las estisoras, baixém lo cap ab resignació y deixemnos esquilar, mal tinguin de deixar-nos sense pell.

Quan resolguin portarnos al *matadero*, anemhi a manadas, sumisos y sense replicar.

Els tenen tots los drets, inclús lo de disposar de las nostras hisendas y de las nostras vidas: nosaltres tots los debers, y en especial el de la mansuetut, el de l' obediencia passiva, el de la resignació muda y silenciosa.

Tal es la nostra sort.

Y si la tenim y la suportém, no hi ha que donarhi voltas, senyal que l' hém merecudat.

Se diu que'l bon éxit de la guerra de Cuba depen de aquesta situació de passivitat absoluta, imposada al país pels governants. No tractin pas de averiguar si es lo bon éxit de la guerra lo que ab ella perseguixen, ó si es l' impunitat pels seus desacerts y per las sevas torpesas.

Teniam dintre de las lleys sols un poder irresponsable; pero, per lo vist, n' hi havia poch, y no han passat per menos que per serho tots los demés qu' están al seu servey y ab ell directament se rossan.

Irresponsables é incensurables.

Per malament que ho fassin, hem de dir que ho fan molt bé, ó hem de callar.

Vivim en plena dictadura.

Una dictadura que pesa no sobre 'ls enemichs declarats de la patria, sino sobre la patria mateixa.

Ab l' excusa d' evitar la propagació de notícies inexactas, los mandarins s' arrojan lo poder de donar las que pegan convenirlos, sense que ningú s' atreueixi a posar en duple la seva veracitat, ó s' reservan lo dret de deixar-nos a lo millor a tres quarts de quinze.

¿S' havia vist may un abús mes extraordinari unit a una petulancia mes estúpida?

Quan l' invasió francesa se reuniren las Corts de Cádiz, y ab tot y ser aquella guerra mes terrible y

perilosa que la de Cuba y ab tot y ventilarse la sort de la patria en lo mateix territori de la Península, invadit per las forsas napoleónicas, al estrépit dels combats, s' hi uniren las expansions patrióticas dels representants del país, reunits en memorable Assamblea.

Durant la guerra-civil dels set anys, ab tot y estar mil vegades en imminent perill las instituciones liberals, no cessaren las Corts un sol instant de estar reunidas, sense que las bregas enconadas entre 'ls avançats y 'ls *madurs* dificultessin lo triunfo de la llibertat sobre l' absolutisme.

La historia moderna del nostre país está plena d' exemples pel mateix estil, que demostran l' odiositat rezels que avuy mantenen tancada la tribuna de la representació nacional y a la premsa periódica baix l' amenssa de la fiscalía, aixussada pels ministres de la corona.

Ab gran acert han procedit los diputats republicans al procurar aquesta negativa. A lo menos sabem qui son ells y de lo que son capassos.

Pero crech que lo que han fet fins ara es sols lo primer pas de lo que 'ls correspon realisar en lo successiu. A la dictadura precisa contestarhi ab tots los medis que sugereix n las majors energias de la voluntat. May com ara havia sigut ocasió de procurar una inteligencia sólida y estreta entre tots los elements republicans, sense distinció. La patria reclama aquest servey. Los monárquichs s' han unit per obstruhir la corrent de l' opinió pública; just es que 'ls republicans ens unim també per desobstruhirla. Si s' divisava avuy un estat de cosas prou sólit per sustituhir lo qu' está condemnat a desapareixer, hauriam arribat al terme de las nos ras aspiracions, sense que hi valgessin ridículas dictaduras, que després de tot son la mostra mes palpable de la debilitat dels que pretenen exercirlas.

Y no podrian tatxar may, en justicia, d' anti-patrióticas las nostras resolucions, ells qu' en plena guerra civil que devorava la Península, y en plena guerra separatista que amenassava la integritat de la patria, no van tenir cap inconvenient en anar a Sagunto, a la conquista de las garrofas.

P. K.

A senmana próxima inaugurarem l' any nou publicant número extraordinari.

Tenim ja en nostre poder dibnixos de distingits artistas y originals escallits, a fi de donar al número indicat tota l' amenitat y l' interés de que s' fan dignes nostres constants favoreixedors.

Aixis, donchs, fins a dissapte.

A propòsit de la delimitació de fronteras entre Inglaterra y la República de Venezuela, 'l president dels Estats Units va tirar la capa al toro, dihent qu' ell s' encarregava, pesés a qui pesés, de tallar lo bacallá.

Figúrinse a Inglaterra, quin efecte havia de produhir aquesta provocació.

Y no obstant, no es fácil que la sanch arribi al Mississipi, ni al Tàmessis. Lo primer que han fet lo poble inglés com lo poble yankee es posarse las mans al porta-monedas, y dir:—Tenim lo ronyó massa cubert per llanarnos, l' un contra l' altre, a romprens la crisma.

La guerra avuy se deixa sols per las naciones miserables, com la nostra que ja no té res mes per perdre que la sanch dels seus fills, y la va perdent ab una abundancia qu' esparvera.

Las naciones poderosas fan com las familias que disponen de 300 duros, pera redimir als seus fills del servey militar. No hi van may a rebre un ruixat de balas que las deixi secas.

Prou remolajava D. Práxedes, perque a pesar de la gravetat de las circunstancias, lo govern no reunía las Corts. No sabia parlar de res mes en entrevistas, conferencias y conversas particulars.

Pero s' reuneixen los diputats republicans, acordan invitar a totas las oposicions parlamentarias a demanar la reunió de las Cámaras, van a trobarlo, y don Práxedes se tira endarrera. Basta que sigan republicans los que reclaman lo qu' ell volia, per cambiar radicalment de opinió.

Aquí tenen a un jefe de partit que no hi ha per ahont agafarlo, ni pel tupé.

Encare que las Corts sigan en certa manera la representació del país, y per mes qu' en ellas hi té don Práxedes una inmensa majoria, avuy per avuy prefereix donar quart y ajuda al seu amigatxo Cánovas, que atendre a las necessitats públicas y a las del seu propi partit.

Visquém y vejém, encare que lo que s' veu no ofereix cap novetat tractantse de un home que ha menjat lo pa de la Revolució, de la monarquia de D. Amadeo, de la República espanyola, de D. Alfonso XII y de la Regencia, y que hauria menjat avants que tots els altres el de D. Isabel II, si aquesta senyora se hagués prestat a ferli la llesca.

Avuy se contenta ab las engrunas de 'n Cánovas. ¡Bon profit li fassin!

¿Quín moti mes rexinxolat el que van armar l' altre dia 'ls baturros de Tarazona.

Feya ja molt temps que 'ls carregavan las sarrias ab tot lo pes de la contribució de consums, fent pagar als pobres lo que 'ls richs devían, y ells, en lloch d' aclofarse, van pegar un brinco tirant enlayre las sarrias y la carga.

Aná la guardia-civil a la població y feren cara a la guardia-civil.

Lo bisbe tractá de aquietarlos ab bonas paraulas, y 'ls amotinats veyentli 'l marro, li van respondre a xiulets y a cops de pedra.

Entre tant va dimitir l' alcalde, van dimitir los regidors y hasta crech que van dimitir los agutzils.

—¿Y qué va resultar en definitiva?—preguntarán vostés.

Res: que s' ha restablert la tranquil·litat donant la rahó al poble.

¿Quina llástima qu' en cosas relativament petites y de carácter purament local, se gastin las energias del país, haventni tantas de grossas y de carácter general que las reclaman!

A Andorra s' ha renovat la meytat del consell general. Y 'ls partidaris de Fransa que tenían ja majoria, han guanyat un nou puesto contra 'ls partidaris del bisbe de la Seo de Urgell.

Ja fá molt temps que 'l príncep de Andorra, a pesar dels medis coercitius qu' emplea, no pot res contra aquell petit país.

¿No es veritat, amich Cassanyas, que casi n' hi ha per tirar 'l capelo al foch?

Una victoria brillant alcansada pel regiment d' Asturias, en la qual, segons dihen, 400 soldats lluytaren contra 4,000 mambissos.

Una altra victoria conseguida per D. Arseni, a través dels canyaverals incendiats.

Ab aquestas dugas notícies ens ha fet passar el govern las festas de Nadal una mica aliviats dels negres pessimismes qu' en aquests últims temps tot ho enterbolian.

En cambi molts periódichs extranjers han continuat donant a llum las notícies alarmants de costúm.

Y 'ls periódichs espanyols, que podrian aclarir aquestas contradiccions, privats de rebre 'ls telégramas dels seus corresponsals, y per lo tant impossibilitats de contribuir al afiansament de la veritat *verdadera*.

Tal es lo resultat de la dictadura gubernamental: una agravació considerable en las inquietuts del país.

De la guerra de Cuba poca cosa se 'n pot dir.

Los telégramas particulars no passen, y en quant als oficials ó bé no arriban, ó bé son tan bonichs que 'l govern se 'ls guarda per ell tot sol.

Se sab no obstant que 'ls mambissos han invadit la provincia de Matanzas, y aixó que deyan que no podia ser.

Se sab també que calan foch per tot arreu ahont passen.

Aixó vol dir...

En aquest moment sento una veu interior que 'm crida:

—¡Alto! noy: no parlis de foch. ¿Qué no veus que t' estás cremant?

Verdaderament, la llibertat que, segons sembla, tenen los insurrectes pera arbolarlo tot, inclús los ingenis de 'n Romero Robledo, no la té avuy l' ingeni del periodista pera comentar aquestas atrocitats.

Resignemnos, donchs, a no tractar aquest tema, y parodiant aquells versos tan coneguts, exclamém:

«Diu que anirém tant bé que 'l govern ho mana.»

¿Qu' es un bisbe? Veyamho:

«Deu ser l' home mes llanut

qu' en lo mon s' ha conegut,

puig de llana dobla a un bé

com aquí 'us demostraré.

Miréu lo seu nom aixis:

Tant es *bis-be* com *be-bis*.»

C.

CARTAS DE FORA.—*Rasquera.*—A conseqüència de lo que s'ha dit en la CAMPANA, Mossen Bonico veu que se li desbarata l' seu projecte d' agabellar a totes las noyas de la població, puig son moltas las que al veure que 'ls periódichs parlan del assumpto s' retractan y ell está desesperat y se'n va de la llengua contra las publicacions que li esbullan el marro —Actualment se dona l' espectacle á la iglesia, durant lo rosari, de ser algunas noyas amables las que passan á captar, y aixó no está massa bé, puig may ho está que las noyas recullin diners dels homes.—A las que fan exercici de cant se tractava l' altre dia de ferlas anar á ensajarse á un corral de bestia bastant lluny del poble; pero, davant de la justa oposició de alguns pares de familia que ja comensan á estar escamats de tanta gresca, se desistí de tan bonich propósit.

* *Vallirana.*—Lo dissapte 14 del corrent se celebrá un meeting republicá en lo saló Boada, veientse notablement concorregut. Oberta la sessió pel president del Comité D. Miquel Joan, feren us de la paraula los Srs. Massas y Carabí, y per últim la distingida oradora D.ª Angeles López de Ayala, que deixá al públich extraordinariament satisfet.

* *Monistrol de Montserrat.*—Per cert que, estém ben arreglats. Durant aquests dias, ab motiu de la celebració del novenari, ha ocorregut en aquesta vila, un incident digne de menció. En un dels seus sermons, lo pare predicadó, invitá á tots los protestants y esperitistas, que anessen á la rectoria, que á tota hora estava en disposició de combatrels y desfer las seves doctrines. Al propi temps invitá als católichs oferintse á treurels los duptes qu' en materia de religió tinguessin. A aquest objecte hi anaren tres católichs, dos d' ells bastant caracterisats, y no trobanthi al pare predicadó, entaularen ab lo rector la discussió que pretenian ab lo predicadre. Entre altres qüestions tractaren de la creació del mon y la formació del home. Segons lo rector, lo mon no fou fet ab sis dias, sino tal vegada ab molts mils anys; l' home va apareixer en lo periódic ternari, á favor dels elements constitutius de la atmósfera en aquells temps, moguts per una causa superior.

A las sis de la tarde tornaren á la rectoria. Lo pare predicadó 'ls interrogá, sobre «que se 'ls ofereix?» y haventli exposat lo mateix tema que al rectó, contestá senzillament, que, Deu feu lo mon de paraula, que hi empleá sis dias, (pero en los tres primers encare no s' coneixia l' dia) quan lo podia fé ab un instant, y que l' sisé dia, ab fanch va fé una estatua, li doná vida y fou l' home; després agafá una costella de aquest y feu la dona. Ab rahó s' alaban los mateixos visitants de haber tingut una interlocució tan elocuent. Si de aquest modo ho arregla, sempre guanyará. Pero ¿qué 'ls sembla? Per mi als tals católichs se 'ls hi ha feiat un dupte, mes tosch, que l' que volian aclarar.

AL FONTS DEL SACH...

Meditació del género económic

Vet' aquí... ¡sembla mentida!

Del rosari de la vida

n' hem saltat ja un altre grá:

lo noranta cinch se'n va

s' acostá l' noranta sis,

ens vens lo lloguer del pis;

lo sastré 'ns dú la factura,

y saturats d' amargura

exclamém tot encenent

un puro bastant dolent:

—¡Un any més dins del sarró!

¡Cóm passa l' temps! ¡ay Senyó!

¿Qué es la vida? Un frenesi:

en Calderón ja ho va di.

(En Calderón de la Barca,

no aquell picador de marca.)

Sembla qu' era l' altre dia

que l' noranta cinch naixia,

fiamant, ignocent, trempat,

plé d' humor y de bondat,

y, teniu, ab un sol bot

ja l' hem gastat casi tot.

¿Qué vol dir la bicicleta?

¿Qué compón la tartaneta

que corra per 'quests carrés

y 'ns fa aná á tots de revés?

Per velocitat, companys,

no hi ha res, res com los anys.

Se presentan, miran, guaytan,

obran las alas, s' empaytan,

y en un santiamen ó dos,

volavaran... ja s' han fós.

Aixó sí, ab aquest curt plasso,

un any, tót y anant de passo,

ne te prou per fastidiá

á tot el género homá,

desde la princesa altiva

al que treballa á la Riba,

desde l' artista de fums

al qu' encén y apaga 'ls llums,

desde l' brillant senyoret

al que ven mistos de pet.

Quant entra l' any tothom pensa:

—Veyám si aquest que comensa

será més considerat

que l' pilló que se'n ha nat.—

Y aquest li suplica aixó,

y aquell li pidola alló,

l' un li demana salut,

l' altre un nen ros y molsut;

la soltera 's vol casar,

lo casat pensa envidiar,

lo qui no 'n té, vol dinés,

lo qui 'n té 'n reclama més....

vaja, tothom se figura

que la boca es la mesura

de sas pretensions, desitxos,

ocurréncias y capritxos,

y ompla atrafegat y á ull

la mesura á tot cnrull.

Pero ¡ay! l' any arrufa l' nas

pren lo látigo y ¡tris tras!...

Mostrant que 'ls ideals del mon

juguete del viento son,

recull tots els memorialis

dels ambiciosos mortals,

ne fa un munyoch, els rebrega

y... Deu sab per hont se 'ls frega.

Regirém lo fons del sach,

y veurém lo servey flach

que ha tingut á bé prestarnos

l' any qu' está á punt de deixarnos.

¿Hi ha cap persona contenta?

¿Qui es lo que avuy no 's lamenta

y no diu mil disbarats

d' aquells mes recargolats,

excepto 'ls vehins de Gracia

que ara tenen la desgracia,

de no poguer dir forqueta

sense esquitxá una pesseta?

No hi ha que donarhi voltas;

los anys son uns pocas-soltas,

inventats únicament

per atropellá á la gent.

Es inútil bescantarlos

ó tractar d' humanisarlos

ab amenassas, ni prechs,

ni protestas ni gemechs.

Hem de pénérels tal com venen

y ab los defectes que tenen,

perque contra tals maluras

no hi valen remeys ni unturas.

¿Tenim pa sech? Femnos sopas.

¿Podém beure? Vingan copas.

¿Ens manan callar? Callém.

¿Ens deixan cridar? Cridém.

Los sabis de ringo-rango

no 'n diuhen d' aixó un fandango?

Pues ballémlo; que jo conto

que qui no 'l balla es un tonto,

y l' ditxo ja ho diu: ¿Vols viure?

Donchs, noy, de tot t' has de riure.

C. GUMÁ.

LA VERITAT «OFICIAL»

o nunci del govern se posa al mitj de la plassa, bufa tres vegadas la sonora trompeta, y ab veu clara y solemne crida:

«¡Atenció!... En vista de la facilitat ab que 's propalan falsas noticias referents á la guerra de Cuba, lo govern mana y ordena que s'ols se cregui lo que digni ell. Tot lo que no surti de la seva boca, tots los partits que no vajan firmats per ell, serán mentida. L' únich que despatxará veritats legítimas, reforsadas y d' abso-

luta confiansa, será l' govern.»

Calla l' nunci y un transeunt se li acosta.

—¡Malas noticias de Cuba! Díu que 'ls insurrectes han destruhit un...

—¡Alto!—fa l' pregoner, posantli la mà á la boca:—no continúhi. Tot aixó es fals.

—¿Cóm, fals? Ho sé de bona tinta. Acabo de rebre una carta de Guantánamo en que m' explican lo fet ab tots los ets y uts.

—Es fals. ¡Veyám aquesta carta!

—Miri, ¿veu?

—No hi ha l' conforme del govern. Mentres á Madrid no certifiquin lo que aquesta carta diu, tot aixó es mentida... ¡Llestos!

Lo nunci estripa la carta en cinquanta mil trossos y torna á cridar:

«En vista de la facilitat ab que 's propalan...»

Passa un senyor ab una maleta, murmurant en veu alta:

—¡Pobra Cuba!... ¡Quina desgracia! ¡Qui l' ha vista y la veu!...

—¡Ep, escolti!—diu lo nunci deturantlo:—¿qué deya ara vosté?

—Que Cuba es un desert, un pilot de ruinas, un camp de desolació...

—Fassi l' favor de ficarse la llengua á la butxaca y aixó no ho torni á dir més.

—¡Hola! ¿Per qué?

—Perque aquestas noticias falsas extravian la opinió y alarman el país.

—Es que lo que jo dich es exacte.

—Es mentida. ¿L' ha autorisat lo govern per dirho?

—No senyor; ni se m' ha ocorregut demanarli semblant autorisació, perque 'm sembla que l' home que com jo arriba de Cuba, l' home que ha quedat arruinat per la guerra y ha vist cremar las sevas fincas y ha presenciat la destrucció dels seus bens, no necessita permis per lamentarse.

—Donchs s' equivoca. Tot aixó que vosté diu no será veritat fins que l' mateix govern ho digni.

—Es que...

—¡Basta! Vaig á repetir la crida...

Y l' nunci torna á declamar ab la seva especial cantarella:

«En vista de la facilitat ab que 's propalan...»

Apenas ha acabat de pronunciar l' última paraula del pregó, se li atura al davant un minyó que s' apoya ab una creusa.

—Nunci ¿aixó tampoch es veritat?

—¿Aquesta creusa?

—Si. Y que la porto perque tinch una cama feta malbé y que me l' han feta malbé á Cuba...

—Poch á poch, ja relliscas...

—Anant ab creusas, es fácil.

—¿Ja ho sab lo govern aixó?

—¿Qué? ¿qué soch coix? No ho sé si ho sab; jo si que ho sé, per desgracia.

—Donchs, noy, no sent una desgracia oficial, no pots publicarla.

—¿No? ¿l' haig de tenir secreta?... ¿Cóm lo faré aquest miracle?

—No sé qué dirte. Mentres lo govern no declari que á conseqüència de la guerra de Cuba t' has quedat coix, la teva coixerá s' ha de calificar de noticia falsa y per lo tant no pot circular.

—Jo si que no puch circular gayre, que lo qu' es la noticia. —Nada: lo dit, dit. Y apártat, que 'm fas nosa.

Lo nunci bufa altre cop la trompeta y torna á cridar:

«En vista de la facilitat ab que 's propalan...»

Los plors d' una dona que passa, interrompen lo séu pregó.

—¿De qué ploréu, bona dona?

—Lo dol que porto ho diu prou! Lo meu fill ha mort á l' isla de Cuba.

—¿Qui us ho ha dit? ¿lo govern?

—Lo govern no m' ha dit res.

—¿Y donchs cómo ho sabéu que 'l vostre fill es mort?

—Un company del seu batalló acaba d' escriuremho. ¡Ei! va véurel morir! ¡ell va recullir lo seu últim suspir y l' darrer pensament que consagró á la seva mare!... ¡Pobre fill meu del meu cor!...

Lo nunci empenya la trompeta y 's disposa á tornar á cridar:

«En vista de la facilitat ab que 's propalan...»

Pero la trompeta li cau de las mans y las paraulas se li glissan als llabis... Alló de la veritat oficial li sembla una broma una mica massa pesada.

FANTÁSTICHE.

DAL TABAIX

¡Ja era hora!

Ja la guerra de Cuba, está acabada; ja tornan los soldats ostentant en son rostre la victoria... encar que sense un ral. Ja, ni en Máximo Gómez, ni en Maceo, mourán may mes rahons; perque gracias als héroes de la Patria, son á can Taps, tots dos. Tenim ja á don Arseni, l' de Sagunto, tancat en un calaix; per, quan hi torni á haver una altra guerra poguerlo utilisar. Ja s' ha acabat la rassa dels polítichs com los Gálvez Holguin, los Bosch y Fustagueras, los Romero y tots los llarchs de dits. Ja no 'ns governa l' Feo Malaguenyo, ni l' home del tupé, ni cap d' aquests monárquichs arbitraris que ho fan tan malament. Ja disfrutém, en fi, de las delicias d' un govern popular que en un moment felis de xanxulleros l' Espanya ha netejat.

Llástima gran qu' aquest estat de cosas no tinga res de cert; perque, tot lo que hi dit, sols se pot creure ¡lo dia d' Ignocents!

EGO SUM.

AVIS

L' ALMANACH

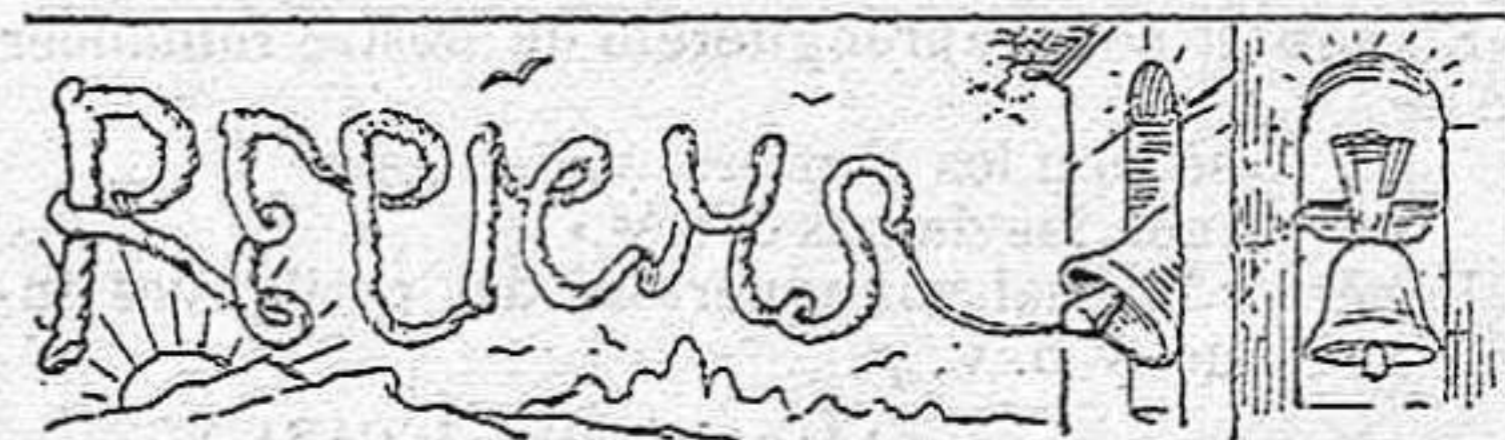
DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera 1896

Queda acabada l' edició

Sentim molt no poguer servir las numerosas demandas d' exemplars qu' hem rebut durant aquests últims dias.

'AGITA l' idea y l' Noticiero la fá ressonar á cops de bombo, de festejar al bisbe de la Séu de Urgell, ab un ápat de primera. Com que l' han fet cardenal, volen los iniciadors de la idea, qu' en lo fatori hi abundin los bocats di cardinale.

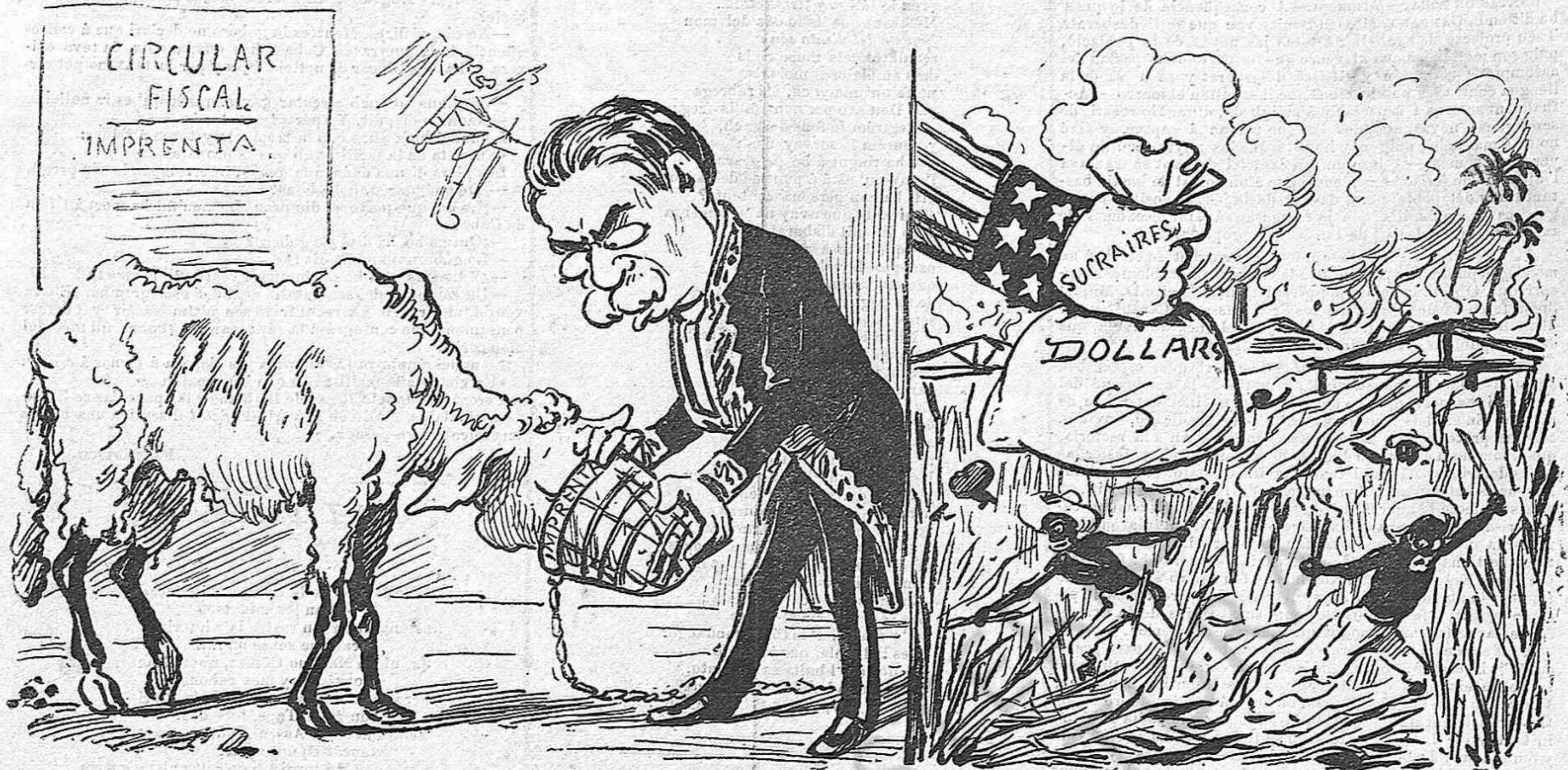
Cap objecció tindria que oposar á un projecte tan sustanciós si 'ls que volen fer y ferre aquest obsequi estomacal y espirituós paguessin el gasto de la seva butxaca. Pero en la present ocasió y prenent peu de que l' bisbe Cassanya es fill de Barcelona, 's parteix del principi de que la caixa municipal, últim recurs dels que tenen gana, saldi l'ls comptes del fondista.

Y per aixó si que no s' hi pot passar.

**

A Barcelona l' treball escasseja, la miseria abunda, y l'ls recursos del Ajuntament son tan migrats ab re-

A ESPANYA Y A CUBA

¡Tant manso qu' es y 'l tractan com a fiera!

—Destruhim y cremém, que 'ls dels Estats Units PAGAN y 'ls d' Espanya no PEGAN.

lació als gastos y despilzarros de la Casa Gran, que no 's compren que hi haja qui tingui la pretensió de insultar la miseria del poble barceloní.

Y ademés no te res de cristià, embussarse ab bons talls lo forat de las oracions.

¿No es veritat D. Jaume? Precisament vosté y jo coneixém a un bisbe a qui aquest ápat, hasta sense tastar res es segur que se li indigestaría.

Traduheixo de *La Justicia*, periódich republicà de Madrid.

CARTA SENSE SOBRE

«Distingida senyora: Ha comensat l' época de las neus: lo fret glacial que temps ha sentiau en derredor vostre, ha condensat en los núvols pardos y obscurs, com lo porvenir de las vostras fillas, los vapors qu' en petits horallons amensan cobrir tota la terra.

«L' edifici en que 'us albergan no es tot lo sólit que se suposava. Las corrents continuas no molt limpias y cristallinas de las clavegueras han desmenussat los seus fonaments, y amensan derrumbarse de un moment al altre.

«Los administradors que 'us el llogaren sense contar ab l' amo de la casa, 'us enganyaren miserablement.

«No ha de faltarnos una modesta casa ahont posar a salvo la preciosa vida de vostras fillas seriament amensada.

«En aquest poble aprenquerem de nostre romancer alló de

»sé com los hombres valientes
é con las damas cortés.»

«Rahó per la qual vos adverteix del perill, vos intima 'l desanci y b. v. p.

»L' AMO DE LA CASA.»

La carta no pot negarse qu' es molt bonica. Llástima que *La Justicia* l' haja publicada sense sobre, porque aixó 'ns priva 'l gust de saber a quina senyora inquilina deu anar dirigida.

Mares que teniu filla a Cuba, cuydado ab la llengua. Lo govern no vol que 's fassin comentaris desfavorables respecte a la guerra.

Per lo tant, en lloch d' angunias, vingan alegrías, y riallas en compte de llágrimas.

Rihent vosaltras, infelissas mares, demostrareu que aquest es un país que fa partir de riure.

Un article que publicà *El País* censurant a n' en Martínez Campos, ha donat lloch a que 'ls tribunals de justicia dictessin auto de presó contra 'l seu director Sr. Larroux.

Aixó vol dir qu' es mes prompte atrapat un periodista que un mambís.

Un simil del *Imparcial*.

«Martínez Campos está matant un toro que no ha sigut picat ni banderillejat, y abusa de la muleta.»

Pero amich *Imparcial*: quan la brega 's fá massa llarga y pesada sonan los tochs de avís.

Y aquí fins ara, no se senten mes que 'ls clarins imposant silenci a tota Espanya.

M' agrada 'l non fiscal de l' Audiencia, porque tot just ha prés possessió del seu carrech s' ha mostrat partidari de perseguir ab energia la sofisticació de las sustancias alimenticias, ab lo qual se defrauda y s' envenena al públich consumidor.

¡Magnífich pensament!...

Pero escolti, Sr. Fiscal: ¿no li seria fácil perseguir de igual manera als sofisticadors del sufragi, als taruguiats electorals, a tots los delinqüents que ab las sevas tretas y manyas defraudan y envenenan al país en massa?

Ja suposo lo que 'm dirà:

«Ni jo tinch prou força contra aquesta plaga, ni a Espanya hi ha prou presidís per albergarlos.

Es veritat, y fins crech que si 's posava al cap intentar alguna cosa en aquest sentit, se quedava en un instant sense la fiscalia.

Al Sr. Fabié anavan a donarli un cárrech de gran importancia, quan se vá descubrir qu' estava fent la guerra al govern conservador ab las sevas correspondencias diarias enviadas al *Diari de Barcelona*.

Y vels'hi aquí que al veure's sorprés, en Fabié va dir:

«Alto, senyors, que no soch jo qui escriu aqueixas cartas, sino 'l meu fill, el qual en l' actualitat milita en las filas silvelistas.»

Y donada aquesta disculpa, extengué la mà, esperant la breva.

Lo *Diari de Barcelona* fins ara s' ha abtingut de declarar en una forma clara y explicita que las citadas correspondencias sigan obra del fill del Sr. Fabié.

Y ha obrat molt santament mantenintse tancat en la major reserva, porque l' excusa del pare ben mirada, es d' aquellas que no passen.

Basta llegir ara las cartas que suscriu lo corresponçal A per veure que son fillas del mateix cacumen que las ha escrites sempre. L' istil es l' home, y l' istil de avuy es el mateix de sempre. Párrafos llarchs, deixats y farsits de la particula que, servint d' enllás a tots los periodos: estil d' apotecari: ditadas d' unguent per tot. Aixó es lo que s' observava avants en las citadas cartas, y aixó mateix es lo que s' hi observa avuy.

¿Es possible que un fill heredi del seu pare fins la manera d' escriure?

Tal vegada 'l senyor Fabié ha volgut disfressar la veritat usant la mateixa táctica de aquell frare, que al preguntarli la justicia si havia vist per allí a un criminal, deya ficant la mà dreta dintre de la mànega esquerra del hábit:—Per aquí no ha passat!

Tal vegada es cert que 'l seu fill escriu las cartas; pero en tal cas será porque 'l pare Fabié las hi dicta.

Procurin averiguarho 'ls redactors de *La Epoca*, y dat cas que resulti lo que suposo, la breva que s' havia de fumar lo Sr. Fabié, que se la fumi un altre.

¡Y ell qu' escupi!

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*A-na-gra-ma.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Pais.—Pasi.—Pisa.*
- 3.ª TRENCA CLOSCAS.—*Mancha, limpia y dá esplendor.*
- 4.ª TERS DE SILABAS.—*CA NO A
NO GUE RA
A RA DA*
- 5.ª GEROGLÍFICH.—*Si entras a dins, entras de fora.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Turiferari, Un ex-heru, A. Pubill de la M. y Rey de bastos; n' han endevinadas 4, M. Remiendos y P. del Padró, 3, E. Prats, Nicodemus y un Xaradista 2, Pau Pinyol y Nassari Xato y 1 no més, Un de familia.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans J. Arquer Rovira, D. Alta Buyt, Escolá Vilaf anquí, Salvador Portas, Odraude Erret, C. d' Alfonsó, J. Ametller, Un Assurtimayre, Blsbalet, Cintet Bun, Dr. Tranquil, E. Prats Roib, Ventura P., D. Ferrer, Pell de Poma, F. Pujol, J. H., y Calculi.—Lo que 'ns encien aquesta semana no fa per cara.

Ciutadans Antinet del Vendrell, Pelotari, Espino, J. Roger (a) Farga, P. Llansana, Un de P. Mans, C. de Rom, Titusys, Jaume del Correu, i Agarréulo, N' Pepet.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envien.

Ciudadá J. Valeta: Es massa p'caresch.—F. Tiana: La pregunta que 'ns dirigeix ens dona a compendre que desitja fer us de las dos composicions. a lo qual no podém oposarnos.—Ego Sum: Gracias per l' envío.—S. P. de Vilafranca: No 'ns serveix.—J. M. Solanas: Es fluixa.—R. Pons: Està bé; mirarem de publicarho aviat.—Follet: Rebuda la remesa: un milló de gracias.—Mayet: Idem la seva composició, encare que prefeririam que 'n tragués los noms locals, que després de tot no pertanyen a la confraria.—Un suscriptor: Gracias per la noticia.—J. V. A.: La seva composició té escassa novetat y peca d' excessivament llarga.—Ll. Millá: Rebuda la composició: ven em de aprofitarla.—Gil Brea: No va prou bé.—Andreuhet dels Conills: Com t'ampoch lo que vosté 'ns envia.—J. Starams: Quedan acceptadas.—J. Martí: *L' gazapo* es massa petit porque 'ns entretinguém a cassarlo: ja haurí vist que trasetantse de aquell periódich no mes ens dediquem als grossos.—Quibovi Marupa: Resulta fluix.—Mr. Eugon: No 'ns agrada p'ou.—J. Bogná: Com t'ampoch lo que vosté ens envia.—C. Urias d' Auria: La composició va bastant bé.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

Dissapte próxim día 4 de Janer de 1896 NUMERO EXTRAORDINARI de
LA CAMPANA DE GRACIA

Gran número de any nou, il·lustrat y escrit per firmas de primera
Preu 10 cénts. * 8 planas d' il·lustració y text * Preu 10 cénts.